

EUROOPAN PARLAMENTTI

2004

2009

Istuntoasiakirja

20.10.2008

B6-0561/2008

PÄÄTÖSLAUSELMAESITYS

neuvoston ja komission julkilausumien johdosta

työjärjestyksen 103 artiklan 2 kohdan mukaisesti

esittäjä(t): Francis Wurtz, Umberto Guidoni, Roberto Musacchio, Esko Seppänen, Eva-Britt Svensson ja Sahra Wagenknecht

GUE/NGL-ryhmän puolesta

15.–16. lokakuuta 2008 pidetystä Eurooppa-neuvoston kokouksesta

Euroopan parlamentin päätöslauselma 15.–16. lokakuuta 2008 pidetystä Eurooppa-neuvoston kokouksesta

Euroopan parlamentti, joka

- ottaa huomioon Brysselissä 15. ja 16. lokakuuta 2008 kokoontuneen Eurooppa-neuvoston puheenjohtajan päätelmät,
  - ottaa huomioon työjärjestyksen 103 artiklan 2 kohdan,
- A. katsoo, että Yhdysvaltojen asuntokuplan puhkeamisesta, subprime-asuntolainoista ja johdannaisista alun perin liikkeelle lähtenyt nykyinen rahoituskriisi on levinnyt maailmanlaajuisesti, koska rahoitusmarkkinat ovat entistä integroituneempia, mutta myös sääntelemättömämpiä ja katsoo, että voidaan odottaa lisää rahoitusmarkkinoiden myllerryksiä luottoriskin vaihtosopimusten kaatuessa ja luottokorttiyhtiöihin kohdistuvien paineiden vuoksi,
- B. katsoo, että viimeaikaiset tapahtumat ovat osoittaneet selvästi vääräksi politiikan ja liikelämän johtajien sekä valtavirran taloustieteilijöiden yleisesti jakaman uskon siihen, että "markkinat tietävät parhaiten" ja että markkinavoimien vapaa vuorovaikutus takaa resurssien tehokkaan ja tuloksekkaan jakamisen, ottaa huomioon, että pelkästään Yhdysvalloissa pankit, vakuutusyhtiöt, suojarahastot ja muut luotonantajat ovat kirjanneet noin 760 miljardin dollarin luottotappiot, ottaa huomioon, että Maailman valuuttarahaston "perusskenaarion" mukaan amerikkalaisilta ja eurooppalaisilta pankeilta "palaa" rahoituskriisissä noin 10 biljoonan dollarin edestä saatavia,
- C. katsoo, että ansiotulojen erittäin epätasa-arvoinen jakautuminen, globalisaatio, rahoitusmarkkinoiden vapauttaminen ja sääntelyn purkaminen tasoittivat tietä rahatalouden innovaatioille (johdannaiset, suojarahastot, yksityiset sijoituspääomat, arvopaperistaminen, strukturoidut sijoitustuotteet, jne.), jotka puolestaan aiheuttivat liiallisen ja liikaa suhdanteita vahvistavan vipuvaikutuksen, nopeiden voittojen tavoittelemisen, tuotanto- ja palveluyrityksille pakotetut mahdottomat tuottovaatimukset (omistajalähtöinen ajattelutapa) ja myös riskien nopean ja laajan maailmanlaajuisen leviämisen,
- D. katsoo, että nämä tapahtumat ovat olleet merkittäviä kuplien (uuden talouden kupla vuonna 2001 ja myöhemmin asunto- ja raaka-ainemarkkinoiden kuplat) ja varallisuusinflaation syntymistä edistäviä tekijöitä, ottaa huomioon, että heti kun nämä uusimmat kuplat olivat puhjenneet, riskien tarttuminen kävi selväksi, alkoi luottokriisi ja markkinoiden likviditeetti romahti, katsoo, että tämän vuoksi sekä uusliberaali politiikka rahamarkkinoiden vapauttamiseksi että osakkeenomistajien voittoja hinnalla millä tahansa lisäävä lyhytnäköinen toimintatapa ovat osoittautuneet täysin epäonnistuneeksi,
- E. katsoo, että tästä syystä kriisistä ei voida syyttää ainoastaan rahoitusalan "ahneita" johtajia ja osakkeenomistajia, vaan myös Yhdysvaltojen ja Euroopan unionin jäsenvaltioiden

hallituksia ja EU:n toimielimiä, jotka kaikki ovat edistäneet rahoitusmarkkinoiden vapauttamista, katsoo, että rahoituskriisi ja reaalitalouden taantuma yhdistyneinä muihin rakenteellisiin tekijöihin (ilmastonmuutos ja ympäristön pilaantuminen, elintarvike- ja energiakriisi, kauppa jne.) paljastavat, että kyse on nykyaikaisen kapitalismin järjestelmäkriisistä,

- F. katsoo, että EU:n rahoitusmarkkinoiden toimintasuunnitelma ja nykyinen vapaaehtoinen EU-tason valvontayhteistyö (Lamfalussyyn valvontajärjestelmä) ovat perustuneet lähinnä rahoitusalan itsesääntelyyn, jossa yksityiset pankit ovat olleet osa järjestelmää, joka on osoittautunut kyvyttömäksi estämään varallisuus- ja asuntokuplien syntyminen, vähentämään rahoitusriskejä, torjumaan rahoituskriisiä ja turvaamaan rahoitusalan vakauden,
- G. ottaa huomioon, että komissio on johdonmukaisesti kieltäytynyt ottamasta huomioon Euroopan parlamentin kehotuksia lainsäädännöllisiin toimiin ryhtymiseksi rahoitusmarkkinoiden sääntelyn tehostamiseksi, ja palauttaa mieleen, että Euroopan parlamentti huomautti jo vuonna 2002, että rahoituslaitoksissa sovelletut johdon palkitsemisjärjestelmät olivat osaltaan johtaneet riskinottoon ja keskittymiseen nopeiden voittojen tavoittelemiseen, palauttaa mieleen Euroopan parlamentin todenneen 21. marraskuuta 2002 antamassaan päätöslauselmassa (Ieke van den Burgin mietintö), että suojarahastot ovat yleistymässä vauhdilla, ja kehottaneen arvioimaan uudelleen niiden vaikutusta järjestelmän vakauteen Long Term Capital Management" (LTMC) -rahaston tapaus ja vuonna 2002 rahoitusmarkkinoilla esiintynyt kuohunta mielessä pitäen,
- H. ottaa huomioon, että tämänhetkinen rahoituskriisi yhdistyy maailmantalouden jyrkkään taantumaa, joka jo vaikuttaa eräisiin suurimpiin EU:n jäsenvaltioihin (Iso-Britannia, Saksa, Ranska, Italia, Espanja), ottaa huomioon, että vuoden 2008 toisella neljänneksellä euroalueen tuotanto putosi jo 0,8 prosenttia vuositasolla laskettuna, ottaa huomioon Maailman valuuttarahaston varoitukset, että nykyinen inflaation torjuntapolitiikka saattaa aiheuttaa deflatorisia paineita ja että edessä saattaa olla lama tai talouden pidempiaikainen pysähtyminen,
1. kritisoi voimakkaasti Euroopan unionia, komission passiivisuutta, neuvoston rahoituskriisin alkuvaiheissa tekemiä virheitä, EKP:n politiikkaa ja kriisistä eniten kärsineiden jäsenvaltioiden itsekkyyttä, koska yksikään niistä ei ryhtynyt mihinkään toimiin torjuakseen asunto-, raaka-aine ja varallisuuskuplia, jotka olivat jo selvästi näkyvissä vuoden 2007 puolivälissä;
  2. huomauttaa, että kriiseistä aiheutuu talouden jyrkkä taantuma koko maailmassa ja työttömyyden ja köyhyyden raju kasvu;
  3. korostaa, että rahoitusjärjestelmän romahdus ja siihen reagoimisen hitaus Euroopassa osoittivat raakasti Euroopan yhdentymisen institutionaaliset ja poliittiset rajat ja solidaarisuuden puuttumisen, joka estää todella yhteisiin vastatoimiin ryhtymisen;
  4. kritisoi voimakkaasti, että EU:n johtajat esittivät tavanomaisia puheitaan yhteisestä eurooppalaisesta toiminnasta ja solidaarisuudesta, mutta eivät kuitenkaan pystyneet sopimaan yhteisestä eurooppalaisesta pelastusoperaatiosta lokakuun 2008 alussa, sen sijaan jäsenvaltiot aloittivat "naapurin köyhdyttämispolitiikan", jossa jäsenvaltioilla oli

kilpailevia talletussuojaa ja pankkien pelastamista koskevia kansallisia suunnitelmia sen estämiseksi, että säästöjä ei siirrettäisi muihin EU:n jäsenvaltioihin;

5. kritisoi erityisesti eräiden jäsenvaltioiden nykyisiä toimia omien johtavien pankkiensa kilpailuaseman vahvistamiseksi muiden kustannuksella ostamalla halvalla vaikeuksiin joutuneiden pankkien tiettyjä osia (esimerkiksi Fortis, Dexia jne.) sen jälkeen kun ne on pilkottu myyntiä varten; katsoo, että tällaiset vahvempien pankkien strategiat, joita maiden hallitukset tukevat, markkinaosuuksiensa nostamiseksi epämällä luotot muilta pankeilta heikompien pankkien valtaamiseksi helpommin aiheuttaa hankalia esteitä riittävän likviditeetin palauttamiseksi pankkien välisessä luotonannossa; pyytää siksi jäsenvaltioita ehkäisemään ja estämään tällaiset strategiat;
6. panee merkille, että neuvosto lähinnä vahvisti euroalueen toimintasuunnitelmassa 12. lokakuuta 2008 Pariisissa ehdotetun toimenpidepaketin; katsoo, että neuvosto sopi näin ainoastaan perussäännöistä kansallisille suunnitelmille pankkijärjestelmän pääomittamiseksi ja vakuuksien antamiseksi pankkien välisen luotonannon elvyttämiseksi, mutta ei selvittänyt, miten ilmenneet valtioiden rajat ylittävät kysymykset ratkaistaan; katsoo, että Britannian suunnitelma pankkien pääomittamiseksi niiden osittaisella kansallistamisella voisi muodostaa lähtökohdan systemaattisemmalle lähestymistavalle;
7. huomauttaa, että ensisijaisesti on taattava pienten ja keskisuurten säästäjien talletukset koko Euroopan unionissa, panee tyytyväisenä merkille komission ehdotuksen EU:n talletusten vakuusjärjestelmiä koskevan direktiivin muuttamiseksi, vaikka se onkin myöhässä; on yhtä mieltä komission kanssa siitä, että talletussuoja on taattava 100 prosenttiin asti ja että korvausten maksuaikaa on lyhennettävä korkeintaan kolmeen päivään pankin kaatumisen jälkeen; korostaa kuitenkin, että talletussuojan tason pitää olla vähintään 100 000 euroa ja sitä on sovellettava yhdenmukaisesti koko Euroopan unionissa;
8. tukee toimia pankkien pääomittamiseksi ostamalla valittuja pankkiosakkeita sen sijaan, että valtio ostaisi niiltä "myrkyllisiä" arvopapereita ja näin "sosialisoisi keinottelijoiden tappiot"; tukee myös toimia takauksien saamiseksi hallituksilta pankkien joukkovelkakirjalainojen vakuutuksille ja likviditeetin ja luotottamisen ohjaamiseksi EKP:n ja keskuspankkien kautta, jotta pankkien välinen luotonanto toimisi asianmukaisesti ja kiristettäisiin koko rahoitusalan valvontaa;
9. tukee Euroopan ammatillisen yhteisjärjestön (EAY) aloitetta eurooppalaisen yhteistyön edistämiseksi, kuten neuvosto nyt suunnittelee; huomauttaa, että tällaisella aloitteella on pyrittävä johdonmukaisesti puuttumaan valtioiden rajat ylittävien monikansallisten pankkiryhmittymien yhteisiin pelastusoperaatioihin ja hylättävä nykyinen "eurooppalaisen naapurin köyhdyttämispolitiikka";
10. katsoo, että neuvoston kaavailemat periaatteet rahoitusalan pelastamiseksi ovat aivan liian epämääräisiä ja epäjohdonmukaisia ja jättävät liikaa tilaa eri tulkinnoille; korostaa, että EU:n pankkien pelastussuunnitelman pitää perustua tiukkoihin ehtoihin, jotka pankkialan pitää täyttää ottaessaan vastaan julkista tukea; korostaa, että tässä yhteydessä rahoitusalan on palattava yleishyödylliseen toimintaan ja hyväksyttävä pienemmät voitot ja bonusjärjestelmät, jotka perustuvat riskien välttämiseen ja pitkän aikavälin tavoitteisiin nopeiden voittojen sijasta;

11. korostaa, että pääomittamista on ohjattava pankkien terveen varallisuuden kestävään kansallistamiseen, jonka tavoitteena on koko pankkialan ottaminen yhteiskunnan omistukseen ja julkisessa omistuksessa olevan rahoitussektorin perustaminen siten, että luotonantoa ohjataan sosiaalisesti ja ympäristön kannalta hyödyllisiin investointeihin, joilla luodaan laadukkaita työpaikkoja; katsoo, että pankkialan luotonantopolitiikkaa koskevat päätökset pitää saada demokraattisen valvonnan piiriin ja työntekijöiden ja kuluttajien on voitava osallistua demokraattisesti;
12. tukee neuvoston kehotusta, että rahoituslaitosten on pantava tinkimättä täytäntöön sitoumustensa ja riskiensä avoimuutta koskevat suositukset; korostaa, että pelkät avoimuusvaatimukset eivät riitä, vaan tarvitaan rahamarkkinoiden tiukempaa sääntelyä;
13. tukee neuvoston kehotusta luokituslaitoksia koskevien sääntöjen tiukentamiseksi ja niiden valvomiseksi Euroopan tasolla; ehdottaa julkisen eurooppalaisen luottoluokituslaitoksen perustamista luottoluokittelamista haittaavien eturistiriitojen estämiseksi;
14. panee tyytyväisenä merkille neuvoston aikeet perustaa epävirallinen varoitus-, tiedonvaihto- ja arviointijärjestelmä; tukee myös neuvoston suunnitelmaa, että komissio perustaa korkean tason ryhmän; korostaa kuitenkin, että rahamarkkinoiden tiukempaa valvontaa tarvitaan, jotta estetään uusien ja riskialttiiden rahoitustuotteiden aiheuttamat järjestelmäriskit, ne pitää joko kieltää kokonaan tai niiden kauppaa on rajoitettava ja valvottava tiukasti; korostaa lisäksi, että tiukat velkarahoituksen rajoitukset kaikille säännellyille rahoituslaitoksille ja tiukemmat vakavaraisuusvaatimukset pankeille on otettava kiireellisesti käyttöön; kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita laajentamaan toiminnan vakautta ja sääntelyä koskevia EU:n puitteita niin, että ne koskevat kaikkia systeemisen riskin aiheuttajia, erityisesti sisällyttämällä systeemisen riskin aiheuttavat velkaantuneet laitokset tällaisten puitteiden soveltamisalaan riippumatta niiden oikeudellisesta muodosta tai toimipaikasta;
15. katsoo, että on kiellettävä eläkerahastojen ja erityisesti työeläkerahastojen sijoitukset sellaisiin rahoitustuotteisiin kuten suojarahastoihin ja pääomasijoitusrahastoihin, joihin liittyy systeeminen riski, koska tällaisten rahastojen kaatuminen vaikuttaisi haitallisesti eläkeoikeuksiin; katsoo, että ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta annettua direktiiviä 2003/41/EY on tämän vuoksi tarkistettava;
16. kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita ryhtymään toimiin veroparatiisien sulkemiseksi ja offshore-rahoituskeskusten aiheuttamien ongelmien ratkaisemiseksi valuuttakauppojen (Tobinin vero) ja pörssikauppojen (myös OTC-kauppojen) verottamiseksi, eläkkeiden yksityistämisen lopettamiseksi ja julkisten eläke- ja pankkijärjestelmien vahvistamiseksi;
17. korostaa, että EU:n on yhdistettävä pankki- ja luottojärjestelmän vakauttamiseksi tehtävään pelastusoperaatioon toimia reaalityöelämän elvyttämiseksi ja vakauttamiseksi ja sen ohjaamiseksi ympäristön kannalta ja sosiaalisesti kestävä kehityksen tielle; pitää EIP:n päätöstä myöntää 30 miljardia euroa Euroopan pk-yritysten tukemiseen sekä sen sitoutumista lisäämään valmiuksiaan tukea infrastruktuurihankkeita myönteisenä ensiaskeleena, mutta korostaa, että 30 miljardia on liian vähän; kehottaa komissiota ja neuvostoa etenemään pidemmälle tähän suuntaan laatimalla kestävä kehityksen, työllisyyden ja sosiaalisen osallistumisen eurooppalaisen investointiohjelman, johon olisi osoitettava vähintään 1 prosentti Euroopan unionin BKT:stä, ja katsoo, että tätä olisi

täydennettävä samantyyppisillä jäsenvaltioiden julkisilla rahoitusohjelmilla, jotta talous voidaan saada tasapainoon, torjua ilmastonmuutosta ja edistää täystyöllisyyttä siten, että taataan laadukkaat ja sosiaaliset oikeudet turvaavat työpaikat;

18. huomauttaa, että Euroopan jälleerakennus- ja kehityspankille ja Euroopan investointipankille on annettava tarvittavat varat, jotta ne voivat lisätä huomattavasti erittäin matalakorkoisten luottojen määrää pk-yrityksille, ympäristöystävälliseen tuotantoon ja palveluihin, sosiaalisiin ja terveystalouteen jne. edellyttäen että niillä luodaan laadukkaita työpaikkoja, joissa on turvattu sosiaaliset oikeudet, kohtuullinen palkka ja työolot;
19. korostaa, että Euroopan on nyt hyväksyttävä reaali-palkkojen nousu, joka vastaa tuottavuuden kasvua ja inflaatiota ja vaikuttaa tulonjakoon, siten, että pyritään lisäämään palkkojen osuutta BKT:sta; muistuttaa EKP:ta, komissiota ja neuvostoa, että 1930-luvun suuri lamakausi iski todella vasta sitten, kun työnantajat alkoivat leikata palkkoja ja kriisi siirtyi rahamarkkinoilta tavaroiden ja palveluiden markkinoille;
20. ehdottaa, että jäsenvaltiot ottaisivat käyttöön myös toimia talouden tasapainottamiseksi ja erityisesti pienituloisten ihmisten ostovoiman lisäämiseksi (elintarvikkeiden, energian ja kuljetusten nousevat hinnat) esimerkiksi siten, että otetaan käyttöön sosiaalisia maksuluokkia, joita sovelletaan kaasuun, sähköön, televiestintään, julkiseen liikenteeseen jne.;
21. panee tyytyväisenä merkille EKP:n äskettäisen korkojen alentamisen ja kehottaa EKP:ta edelleen höllentämään rahapolitiikkaansa tulevaan taloudelliseen laskukauteen vastaamiseksi; arvostelee sitä, että koronalennus tuli liian myöhään, jotta sillä olisi ollut sen suurempia myönteisiä vaikutuksia; korostaa, että inflaation uhka on jo samanaikaisesti väistymässä kaikkialla teollisuusmaissa ja että on vältettävä deflaatiopaineita;
22. korostaa, että on syntymässä yhteisymmärrys siitä, että vakaus- ja kasvusopimusta ei pidä soveltaa rahoituskriisin aikana, mikä on askel oikeaan suuntaan; katsoo kuitenkin, että vakaus- ja kasvusopimus on kumottava; arvostelee sitä, että neuvosto ei ota uutta tilannetta huomioon vaatiessaan budjettipolitiikan jatkamista tarkistetun vakaus- ja kasvusopimuksen mukaisesti;
23. korostaa, että Euroopan unionin nykyinen Lissabonin strategia päättyy vuonna 2010 ja uusi EU:n strategia on laadittava pian; korostaa, että on luovuttava nykyisestä lähestymistavasta, joka keskittyy markkinoiden vapauttamiseen ja kilpailukykyyn, ja korvattava se yhteisvastuullisuuteen ja kestäväan kehitykseen tähtäävällä eurooppalaisella strategialla, joka perustuu neljään keskenään yhtä tärkeään osatekijään (talous, ympäristö, työllisyys, sosiaalinen suojele ja sosiaalinen osallisuus);

Lissabonin sopimus

24. pahoittelee, että neuvosto kieltäytyi taas kunnioittamasta Irlannin kansan demokraattista äänestystulosta ja korostaa Lissabonin sopimuksen ratifioinnin jatkamista; kehottaa neuvostoa ottamaan opikseen perustuslakiluonnosta koskevissa kansanäänestyksissä Ranskassa ja Alankomaissa saaduista tuloksista ja Lissabonin sopimuksen hylkäämisestä Irlannissa, jotka heijastivat selvästi Euroopan kansalaisten vastustusta Euroopan unionin

uusliberalistista politiikkaa ja militarisoitumista kohtaan; katsoo, että unionin toimielinten epäonnistuminen Euroopan kansalaisten toivomusten täyttämiseksi pahentaa merkittävästi EU:n legitimiä koskevaa kriisiä; korostaa, että neuvosto keskeyttää ratifiointiprosessin ja aloittaa perussopimusten perinpohjaisen uudistamisen, jotta voidaan avata tie demokraattiselle, sosiaaliselle ja rauhanomaiselle Euroopalle;

Energia ja ilmastonmuutos

25. korostaa, että rahoituskriisiä ei pitäisi käyttää tekosyynä ilmastonmuutossitoumuksista lipeämiseen ja korostaa, että on ratkaisevan tärkeää säilyttää energiaa ja ilmastoa koskevan paketin kunnianhimoisuus; toistaa sitoutuneensa sopimukseen pääsemiseen energiaa ja ilmastoa koskevasta paketista tämän vuoden loppuun mennessä ja pyytää neuvostoa ja komissiota tekemään tiivistä yhteistyötä parlamentin kanssa tässä kysymyksessä;
26. korostaa, että ilmastonmuutosta koskevan Yhdistyneiden kansakuntien puiteyleissopimuksen alaisuuteen on tehtävä uusi kattava kansainvälinen ilmastonmuutossopimus viimeistään Kööpenhaminassa vuonna 2009 ja katsoo, että kunnianhimoiset tavoitteet sisältävään sopimukseen pääseminen energiaa ja ilmastoa koskevasta paketista antaa Euroopan unionille mahdollisuuden säilyttää johtava asemansa maailmanlaajuisissa ilmastonmuutosneuvotteluissa; pahoittelee, että eräät jäsenvaltiot pyrkivät EU:n ilmastonmuutospaketin muuttamiseen tavalla, joka saattaisi vaarantaa EU:n mahdollisuudet saavuttaa omat tavoitteensa maaliskuussa 2007 tehdyn sopimuksen mukaisesti;
27. pitää myönteisenä komission neljää lainsäädäntöehdotusta, jotka muodostavat energiaa ja ilmastoa koskevan paketin, jossa päästökauppajärjestelmän tarkistaminen on tärkein näkökohta EU:n kasvihuonekaasupäästöjen vähentämistavoitteen saavuttamiseksi; kehottaa neuvostoa ja jäsenvaltioita takaamaan suunnitelman ympäristötavoitteet olemalla hyväksymättä minkäänlaisia lisähyvityksiä oman kehityksen mekanismien ja yhteisten täytäntöönpanomekanismien puitteissa, noudattamaan saastuttaja maksaa -periaatetta olemalla antamatta energiasektorille ilmaisia päästöoikeuksia ja kohdentamalla huutokaupasta saatavat tulot ilmastonmuutoksen lieventämiseen ja mukauttamiseen liittyvään toimintaan;
28. korostaa, että energiatehokkuus ja uusiutuvat energiamuodot ovat paras perusta energian huoltovarmuutta koskevalle eurooppalaiselle strategialle; kehottaa neuvostoa, komissiota ja jäsenvaltioita säätämään pakolliseksi EU:n tavoitteen vähentää energiantuhlausta 20 prosentilla vuoteen 2020 mennessä, jolloin saavutetaan kustannusten säästöä ja hyötyjä ympäristölle ja taloudelle koko Euroopassa;
29. katsoo, että hiilidioksidin talteenotto ja varastointi on vain yksi ilmastonmuutoksen torjumiseksi kehitettävä toimenpide, ja muita toimia ovat uusiutuvien energialähteiden käyttö ja lisääntynyt energiansäästö ja -tehokkuus; jäsenvaltiot eivät saa laiminlyödä rahoitusmekanismeja uusiutuviin energialähteisiin liittyvän tekniikan tukemiseksi; katsoo, että hiilidioksidin geologisen varastoinnin kehittäminen ei saa missään tapauksessa johtaa näiden ponnistelujen vähentämiseen tutkimuksen tai rahoituksen osalta;

Energiapolitiikka

30. huomauttaa, että energiamarkkinoiden vapauttamisen ja yhdenmukaistamisen tärkein väline on sähkön ja kaasun tukkuhinnan muodostuminen; huomauttaa, että sähkömarkkinoiden pääasiallisia myyntipaikkoja ovat sähköpörssit ja että tällaisissa pörseissä sähkön hinta ei riipu yleisistä tai keskimääräisistä tuotantokustannuksista, vaan se riippuu tarjonnasta ja kysynnästä, johon liittyy monia spekulatiivisia elementtejä; kehottaa komissiota laatimaan uusia sääntöjä markkinoiden väärinkäytöstä;
31. huomauttaa, että yhdenmukaistamisen tavoitteena on se, että sähkön ja kaasun hinta muodostuvat samalla tavalla kaikissa EU-maissa; huomauttaa, että se ei johda alhaisempiin hintoihin kaikissa jäsenvaltioissa, vaan hinnannousuun niissä maissa, joissa energia on tällä hetkellä halvempaa kuin EU:ssa keskimäärin; pyytää komissiota ehdottamaan toimenpiteitä tällaisen yhdenmukaistamisen sivuvaikutuksen korjaamiseksi;
32. huomauttaa, että hinnanmuodostusjärjestelmä, joka on yhdenmukaistettujen sähkömarkkinoiden tärkein tekijä, hyödyttää epäasianmukaisesti vesi- ja ydinvoimalaitoksia, joiden muuttuvat kustannukset ovat alhaisia, koska ne saavat sähköstä saman hinnan kuin ne, jotka tuottavat sähköä öljyllä ja hiilellä, mikä on kalliimpaa; pyytää, että näitä ansiottomia voittoja verotetaan jäsenvaltioissa;
33. korostaa, että meneillään oleva energia-alan julkisten laitosten vapauttaminen ja yksityistäminen ei ole tuonut mitään näkyvää hyötyä hintojen, palveluiden laadun tai julkisten menojen pienentymisen osalta; toteaa päinvastoin, että kuluttajien ja julkisten palvelujen käyttäjien järjestöt ovat raportoineet hintojen noususta, palveluiden laadun heikentymisestä ja palveluiden tuottamiskustannusten kasvusta; katsoo lisäksi, että vapauttaminen on osaltaan tuhonnut työpaikkoja ja luonut yksityisiä monopoleja, jotka vaarantavat työntekijöiden, julkisten palvelujen käyttäjien ja kuluttajien oikeudet; pyytää, että tällaiset vaikutukset otetaan huomioon energiapaketin kaikilla osa-alueilla;
34. korostaa, että energia-alan vapauttamispolitiikka pitää torjua, ja tähdentää julkisten palveluiden merkitystä EU:n sosiaalisen, taloudellisen ja alueellisen yhteenkuuluvuuden edistämiseksi; korostaa, että julkisten rakenteellisten alojen, kuten energian, ei pitäisi olla avoimia kilpailulle vaan pikemminkin julkisten viranomaisten omistuksessa ja johtamina, sillä se on ainoa keino taata tarjotun palvelun laatu, saatavuus ja edulliset hinnat ja näin ollen käyttäjien oikeudet;

Euroopan maahanmuutto- ja turvapaikkasopimus

35. katsoo, että Euroopan maahanmuutto- ja turvapaikkasopimuksen hyväksyminen neuvostossa ei tuo uusia aineksia laillisen maahanmuuton kanavien avaamiselle ja jättää ainoastaan mahdollisuuden valikoivaan maahanmuuttopolitiikkaan, joka aiheuttaa aivovientia ja vahvistaa pakkokeinoihin perustuvaa lähestymistapaa ja siirtolaisten kriminalisointia;
36. tuomitsee sopimuksen tekopyhän lähestymistavan, sillä toisaalta siinä väitetään, että "nollamaahanmuuttopolitiikka" olisi haitallista taloudelle ja sosiaalijärjestelmille, ja toisaalta tehdään kaikki voitava, jotta maahanmuuttajat eivät voisi saapua laillisesti, mikä edistää laitonta maahanmuuttoa;
37. korostaa, että laittomasti työskentelevien työntekijöiden laillistamisten lopettaminen,

johon sopimuksen allekirjoittajat ovat sitoutuneet, voi vain pahentaa maahanmuuttajien ahdinkoa heidän joutuessa piiloutumaan, katsoo, että työntekijöiden laillistaminen voisi olla ainakin väliaikainen keino, jonka avulla laitton työ voidaan laillistaa ja vähentää sosiaalista polkumyyntiä;

38. tuomitsee suunnitelmat Frontexin vahvistamiseksi ennen sen valtuuksien tarkistamista siten, että ne kattavat meripelastusoperaatiot;

Syyskuun 1. päivänä 2008 kokoontuneen Eurooppa-neuvoston seuranta

39. panee tyytyväisenä merkille, että Euroopan unionin siviilitarkkailuvaltuuskunnan lähettämisen jälkeen Venäjän asevoimat ovat vetäytyneet Etelä-Ossetiaan ja Abhasiaan rajoittuvilta alueilta; panee tyytyväisenä merkille, että Genevessä on käynnistetty neuvottelut, joissa aluksi keskitytään humanitaarisiin kysymyksiin; ilmaisee toiveensa, että keskustelut järjestelyistä turvallisuuden ja vakauden saamiseksi Abhasiaan ja Etelä-Ossetiaan voivat alkaa pian; katsoo, että Etyjin ja YK:n, joissa sekä Venäjä että Georgia ovat jäseninä, pitäisi johtaa poliittista prosessia; korostaa, että vakaa ratkaisu voidaan löytää vain jos kaikki osapuolet voivat osallistua;

40. panee tyytyväisenä merkille neuvoston päätöksen poistaa eräitä Valko-Venäjään kohdistuvia pakotteita ja ottaa ensiaskeleet suhteiden normalisoimiseksi; toistaa näkemyksensä, että vuoropuhelu ja yhteistyö ovat paras tapa kehittää hyviä naapuruussuhteita ja keskinäistä ymmärrystä myös ihmisoikeuksista ja demokraattisista oikeuksista;

41. kehottaa puhemiestä välittämään tämän päätöslauselman neuvostolle ja komissiolle sekä jäsenvaltioiden parlamenteille.